

Βαριές κοινωνικές, πολιτικές και αξιακές συνέπειες της κυβερνητικής υποταγής

Πρώτη φορά Αριστερά, λέει η κυβέρνηση. Αλλά τι Αριστερά είναι αυτή που υμνεί τους εταίρους της ευρωπαϊκής λυκοσυμμαχίας, που απεύχεται τη ρήξη, αποδέχεται και εξυπηρετεί κανονικά το χρέος, συνεχίζει την αθλιότητα μισθών και συντάξεων (και «δίνει τη μάχη» για να μην υπάρχει περαιτέρω μείωσή τους), που ξεπλένει και ξαναχρησιμοποιεί τα ΜΑΤ και χορεύει μαζί με τους σίριαλ κίλερ του ΝΑΤΟ «είμαστε ο κόσμος» (!), ενώ –άμα λάχει– παραχωρεί ακόμα ένα νησί για βάση των Αμερικανών;

Οι συνέπειες από την επικράτηση της πολιτικής του κυβερνώντος ΣΥΡΙΖΑ θα είναι βαρύτατες και καταστροφικές. Κοινωνικά οδηγούν σε συνέχιση και στην πορεία κλιμάκωση της υπερκμετάλλευσης, της φτώχειας, της ανεργίας, της μετανάστευσης κ.λπ. Πολιτικά οδηγούν σε ανανέωση του αστικού πολιτικού σκηνικού, ενισχύουν λογικές «εθνικής ενότητας» και κυβερνήσεων εθνικής οικουμενικής σωτηρίας, ενώ δίνουν χώρο ανασυγκρότησης στις μνημονιακές αντιδραστικές, ακόμα και στις φασιστικές, δυνάμεις. Ακόμα πιο καταλυτικό μπορεί να είναι το αξιακό πλήγμα στην έννοια της Αριστεράς. Στην Ελλάδα η Αριστερά συνδέθηκε με τους μεγάλους αγώνες του λαού μας, από την Κατοχή και τον Εμφύλιο μέχρι την καμπή 1963-1965 και το Πολυτεχνείο, κι έχει γραμμένα με κόκκινο (που «μπορεί να 'ναι κι από αίμα») στις σημαίες της την αντίσταση, τη ρήξη, την ανατροπή. Θα ταυτιστεί τώρα με μια διαχείριση εντός του αστικού πλαισίου;

Γι' αυτό σήμερα είναι επείγουσα ανάγκη να ανασυγκροτηθεί η άλλη Αριστερά της ρήξης και της εξόδου από το πλαίσιο της κυρίαρχης πολιτικής, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της επαναστατικής τομής, της κομμουνιστικής προοπτικής, ως απαραίτητη προϋπόθεση για να αντισταθούν οι εργαζόμενοι στη νέα επιδρομή του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, για να ηττηθεί η κυβερνητική πολιτική της διαχείρισης και της υποταγής και να συγκεντρωθούν οι δυνάμεις που θα επιβάλλουν την ανατροπή της μνημονιακής καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Υπάρχουν σημαντικές δυνατότητες, γιατί παρά την πλύση εγκεφάλου των γκάλοπ (που τόσο πρόθυμα αναπαράγει ο ΣΥΡΙΖΑ) και που διατυμπανίζουν την επιθυμία του συστήματος («ο κόσμος δεν θέλει ρήξη»), υπάρχουν κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που θέλουν και μπορούν να αντιπαλέψουν τη συνέχιση των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων.

Το πρώτο ζητούμενο για τη μαχόμενη Αριστερά είναι να πει την αλήθεια στο λαό για το πού οδηγεί η κυβερνητική πορεία και να θέσει τον κρίσιμο πολιτικό στόχο σήμερα της ήττας της κυβερνητικής πολιτικής. Πρέπει να ηττηθεί από τα αριστερά, από το μαζικό κίνημα και όχι βέβαια από τα πολιτικά ορφανά του Μνημονίου. Όσο δεν παρεμβαίνει όμως η μαχόμενη Αριστερά, αφήνει χώρο για τις μνημονιακές και ακροδεξιές δυνάμεις.

Δεύτερο, να αγωνιστεί έμπρακτα, αντιστεκόμενη σε κάθε αντιλαϊκή αντιδραστική ρύθμιση, διεκδικώντας αποφασιστικά και επιβάλλοντας τα αιτήματα που το κίνημα έχει διαμορφώσει (αυξήσεις μισθών τώρα, επίδομα ανεργίας για όλους τους άνεργους), με απεργίες ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις (ΟΛΠ κ.λπ.), στην υποβάθμιση της υγείας (απεργία 20/5, απλήρωτες εφημερίες) κ.λπ.

Τρίτο, να μη μείνει στους επιμέρους αγώνες αλλά να συμβάλει αποφασιστικά στη συγκρότηση ενός κινήματος με πολιτικά χαρακτηριστικά, το οποίο θα σηκώσει το γάντι του αναγκαίου παλλαϊκού

ξεσηκωμού για να μην περάσει το νέο Μνημόνιο, για εργατικές-λαϊκές κατακτήσεις τώρα, για να μη δοθεί ούτε ένα ευρώ ακόμα στους δανειστές-ληστές-ιμπεριαλιστές, για ρήξη και διακοπή των διαπραγματεύσεων που οδηγούν στην υποταγή.

Τέταρτο, να αναδείξει το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο για τον άλλο δρόμο που εκφράζει τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα. Οι 3,5 μήνες που πέρασαν από τις 25 Γενάρη έδειξαν πως τρίτος δρόμος δεν υπάρχει. Διαπραγμάτευση εντός του πλαισίου ΕΕ, ΝΑΤΟ, κυριαρχίας κεφαλαίου που οδηγεί στην υποταγή ή ρήξη και έξοδος. Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το πολιτικό πλαίσιο που ανέδειξε η πολιτική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ αποτελούν την αναγκαία βάση για την αντιμετώπιση της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος σήμερα.

Το ρολόι δεν μπορεί να γυρίσει πίσω. Ανεξάρτητα από τη δική μας διαφορετική τοποθέτηση, δεν μπορεί κανείς να φαντασιώνεται έναν «καλό ΣΥΡΙΖΑ» ή το «παλιό καλό ΚΚΕ», πολύ περισσότερο να στοχεύει σε μια επιστροφή στον «αριστερό ΣΥΡΙΖΑ» του 2012. Όχι μόνο γιατί, παρά τη σοκαριστική σημερινή δεξιά μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ, οι βαθύτερες αιτίες που πήραν «το τιμόνι δεξιά» (με αποτέλεσμα όσο περνά ο καιρός, να φαίνεται πολύ πιο έντονα η απόκλιση από τις λαϊκές ανάγκες) υπάρχουν στον πυρήνα της μεταρρυθμιστικής στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε μόνο γιατί σημαίες τότε της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ, όπως το «καμιά θυσία για το ευρώ», εξαιρετικά ανεπαρκείς έτσι κι αλλιώς, έχουν πλέον κουρελιαστεί από την ωμή βία Βερολίνου, Βρυξελλών και Ουάσινγκτον και το απαρέγκλιτο των κανονισμών ευρώ και ΕΕ, αλλά πολύ περισσότερο γιατί το καινούργιο στοιχείο της εποχής μας είναι πως χωρίς γραμμή αντικαπιταλιστικής ρήξης και ανατροπής, χωρίς επαναστατικό αγώνα, δεν μπορείς να πετύχεις ρωγμές στην κυρίαρχη πολιτική. Αυτό δεν δείχνει το γεγονός πως ακόμα και το εξαιρετικά περιορισμένο Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης θεωρείται από ΕΕ και ΔΝΤ μονομερής ενέργεια; Αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να γίνουμε οπαδοί του Προγράμματος της Θεσσαλονίκης, που εξάλλου αποδείχτηκε αδύνατο όχι μόνο να ανακουφίσει αλλά και να εφαρμοστεί: πρέπει να αναδείξουμε το αναγκαίο πρόγραμμα που εκφράζει τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα.

Η πάλη γι' αυτό δεν θα είναι ενδοκυβερνητική υπόθεση ούτε θα γίνει «εντός, εκτός και επί τα αυτά» στον ΣΥΡΙΖΑ, **θα γίνει στους δρόμους. Η εργατική λαϊκή αριστερή αντιπολίτευση** θα συγκροτηθεί εκτός του κυβερνητικού πλαισίου, απέναντι στην κυβερνητική πολιτική και όχι με λογικές κριτικής στήριξης, και σε αυτό πρέπει να συμβάλλουν εμπράκτως όσοι αγωνιστές και δυνάμεις ΣΥΡΙΖΑ δεν αποδέχονται τον νεοσυντηρητικό χειμώνα, που άλλη μια φορά έρχεται κατακαλόκαιρο

Πηγή: ΠΡΙΝ